

El 'cantaor' Salao, en concert a la Pedrera

El cicle de flamenc *Nits de duende a la Pedrera* arrenca avui amb la doble actuació (a les 20 h i a les 22 h) del cantaor José Antonio Martín, més conegut com a Salao. Considerat una de les veus més personals del flamenc català, Salao va debutar l'any passat amb el disc *Jara en el camino*.

Cinema a la platja de Sant Sebastià

En el marc del cicle *Cinema lliure a la platja*, que té lloc cada dijous i diumenge des del 9 de juliol fins al 16 d'agost, la platja de Sant Sebastià de Barcelona acull avui a les 21 h la projecció de la pel·lícula *A ras de cielo*, una mirada íntima a la vida dels artistes del Cirque Du Soleil.

“Vull ser petita amb vocació de petita”

Lídia Pujol porta la mística de la gira 'Iter luminis. Treballs i plaers d'amor' a la Torre de Vallferosa

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Primer, l'any 2011, va ser el què: *La cerimònia de la llum*, “un treball d'investigació històrica i posterior adaptació artística, que té com a epicentre un espectacle musical concebut per ser representat en esglésies, teatres i espais simbòlics, on s'interpreten cançons del Llibre Vermell de Montserrat i tradicionals i de bressol de tota la Mediterrània”. Així descrivia Lídia Pujol el projecte. “Volia fer petits monestirs, conèixer el patrimoni del país i vincular-me directament amb les persones”, recorda la cantant barcelonina, que buscava posar la seva veu en relació amb l'espai.

A poc a poc el què va començar a ser menys important que el com, i tot plegat va donar forma a *Iter luminis (Camí d'identitat)*, un projecte el motor del qual és “retrobar el sentit de comunitat original, descobrir aquests espais sagrats i reivindicar el seu ús com a espais de comunicació i identitat”. Ja no es tracta d'oferir un espectacle musical tancat, sinó de viure'l com un procés obert i, sobretot, compartit, que aquest dissabte arriba a la Torre de Vallferosa una torre de guaita del segle X a Torà (Segarra).

“*La cerimònia de la llum* era una història molt gran, i en aquests casos quedés una mica en mans de gent que belluga moltes coses. Vaig aprendre que no vull intermediar, sinó fer les coses directament. Estan molt bé els mànagers importants que t'obren els grans festivals i les discogràfiques que et prometen de tot, però això té un peatge molt gran que pagues amb dignitat i havent de callar quan estan abusant de tu. I quan ho fas et converteixen en còmplice. La gent que em representava va anteposar els diners a les persones”, explica Pujol.

Capgirar-ho tot

Amb *La cerimònia de la llum* tot anava bé segons les convencions artístiques, però no era el que buscava Lídia Pujol. “No em feia sentir feliç”, diu. Es va estimar més capgirar el projecte i foragitar tot allò que estava “traient qualitat” a la seva vida. L'any passat *Iter luminis* ja era una altra cosa: concerts fets des de la col·laboració amb la gent dels llocs on actua, compartint la infraestructura i tot allò que passa al voltant de l'escenari amb “qui posa al seu horitzó el bé comú”. “Vaig decidir muntar-m'ho de manera que si hi ha pèrdues no siguin excessives i esperant poder menjar d'això. Vaig descobrir que vull ser petita amb vocació de petita. Vull entendre la indepen-

Imatges dels concerts de la gira *Iter luminis* a Sant Pau del Camp (Barcelona) i les Franqueses de Balaguer. MARC JAVIERRE KOHAN

dència en aquest sentit: poder realment tenir la gestió del més proper i establint vincles d'amor. Això és qualitat de vida. Això és el perquè de tot plegat, i molta gent no ho ha pogut experimentar perquè està tan atrapada, tan aixafada sota la bota del poder que desnona, que fa retallades i que està privatitzant la sanitat pública...”, etziba.

Lídia Pujol acompanya la conversa amb cites de Teresa de Jesús, Hannah Arendt, Ramon Llull, Simone Weil, Karl Marx i sant Agustí. I en el desenvolupament d'aquest *Iter luminis* posa en primer terme “la possibilitat d'un horitzó” propi basat en “el bé comú” i de caràcter transformador. “Qui mana, els diners o les persones? Quina veritat hi ha en els diners? La veritat és algú que

s'arremanga i fa feina en comunitat. La veritat és la col·laboració entre la gent”, diu.

Amiga de Teresa Forcades, Lídia Pujol treballa una mena de misticisme laic amb una rauxa que toca de peus a terra quan toca parlar d'eix social i d'eix nacional, que per a ella són indistricables l'un de l'altre. “Com deia Verdguer: «Poeta i fangador sóc, i en tot faig feina tan neta que fango com un poeta i escriu com un fangador». Si poses una cosa abans que l'altra, estàs perdent la força que mou muntanyes, que és l'amor. No puc dissociar això. M'he fet nacionalista, perquè ara ho sóc, perquè vull un canvi, perquè vull el bé comú. I això no ho veig en el neocapitalisme ni en la gent que no ex-

plica què és el TTIP però que ho posa en els discursos”, assegura. “Perquè tot està per fer... i si volem tot és possible, si ho volem cadascú de nosaltres”, afegeix qüestionant els lideratges.

Encoratjar la gent

En aquest marc, un dels papers de l'artista és, segons Pujol, “encoratjar la gent”, seguint el consell de Ramon Llull als trobadors: “Llull deia: «Vosaltres que teniu aquest do per a la interpretació, per a la comunicació, teniu el deure de no sols d'entretenir, sinó de comunicar i expandir valors». En el concert de la Torre de Vallferosa, que vol posar en valor la memòria patrimonial de l'espai, Lídia Pujol compartirà aquesta responsabilitat amb els músics Miquel Àngel Cordero, Guillermo Rizzotto, Xavi Lozano i Marta Reixach, a més de la col·laboració especial de Mohamed Ayoub i Mohamed Soulimane, de l'Orquestra Àrab de Barcelona, i el Cor de Vallferosa. —

